

Cod ECLI

ROMÂNIA
 CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
 SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
 Dosar nr. 38497/3/2019

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 12 noiembrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE Maria-Cornelia Dascălu

Grefier Georgeta Ragorit

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul TAC în contradictoriu cu pârâta ANI, având ca obiect anulare act administrativ raport 41763/25.11.2019.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care instanța constată că mersul dezbaterilor și concluziile părților sunt consemnate în încheierea de ședință din 21 octombrie 2020, ce face parte integrantă din prezenta încheiere.

CURTEA,

Având a se pronunța asupra oportunității solicitării unei hotărâri preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene, reține următoarele:

I. Obiectul litigiului. Fapte pertinente.

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 19.12.2019 pe rolul Tribunalului București – Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal, sub numărul XXXX/3/2019, reclamantul T.A.C în contradictoriu cu pârâta ANI a formulat contestație împotriva raportului de evaluare nr. 41763/G/II/25.11.2019, prin care a solicitat anularea acestuia, precum și obligarea pârâtei ANI la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezenta contestație.

Prin sentința civilă nr. XXX/27.02.2020, Tribunalul București – Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal, a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului București, invocată prin întâmpinare, și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Timișoara.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 22.05.2020, sub număr unic de dosar – XXX/./2019.

În cuprinsul cererii sale, reclamantul a arătat că la data de 22.06.2016 a fost ales în funcția de Primar al orașului MN, județul CS, iar prin Raportul de evaluare nr. 41763/G/II/25.11.2019 emis de către pârâta ANI, s-a reținut că „nu a respectat regimul juridic al conflictelor de interese în materie administrativă, întrucât în perioada exercitării funcției de primar al orașului M.N., județul C.S, mandatul 2016-2020, a încheiat contractul de comodat nr. XXX/14.12.2016 cu Asociația T.M.N., în cadrul căreia numita T.C.D., soția persoanei evaluate, deține calitatea de membru fondator și face parte din componența Consiliului Director, având funcția de Vicepreședinte al Asociației”.

CURIA GREFFE
 Luxembourg

Entete 26. 01. 2021

Reclamantul arată, în esență, că hotărârea de a acorda spațiul în comodat Asociația T.M.N a fost dispusă prin hotărârea autorității deliberative (Hotărârea Consiliului Local), revenindu-i doar obligația de a pune în executare această hotărâre, că nu a fost produs niciun folos material pentru soția sa, membru fondator al asociației, întrucât aceasta nu are obligația de a contribui exclusiv material pentru realizarea activităților culturale ale asociației și nici nu are dreptul la restituirea vreunei contribuții, că actele efectuate de pârâta ANI sunt lovite de nulitate întrucât nu a fost informat și invitat să prezinte un punct de vedere, încălcându-i-se și dreptul la apărare, că pârâta ANI a solicitat și obținut informații nepublice de la alte autorități, încălcând legislația comunitară în privința protecției datelor cu caracter personal. Invocă astfel cauza CJUE C – 201/14.

II. Motivele ce au determinat instanța să înainteze cererea de hotărâre preliminară

Reclamantul T.A.C. a formulat la data de 17.07.2020 o cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare solicitând instanței să adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări:

1. Decizia 2006/928/CE de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției este invalidă, caducă, lipsită de efecte juridice, începând cu 1 decembrie 2009, data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, dat fiind că sus-amintita Decizie nu se poate încadra, nu se mai regăsește între competențele Uniunii Europene post-Lisabona?

2. Dacă răspunsul la întrebarea nr. 1 este afirmativ, legislația internă de implementare a Deciziei 2006/928/CE este, la rândul ei, caducă, lipsită de efecte juridice?

3. Articolele 10, 11 și 13 din Directiva 95/46 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie interpretate în sensul că se opun unor măsuri naționale precum cele în discuție în litigiul principal, care permit unei autorități a administrației publice a unui stat membru să transmită date personale unei alte autorități a administrației publice cu atribuții în evaluarea conflictelor de interese ale persoanelor care ocupă funcții publice și prelucrarea lor ulterioară, fără ca persoanele vizate să fi fost informate despre această transmitere sau despre această prelucrare?

4. Principiul proporționalității infracțiunilor și pedepselor, conținut de articolul 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se aplică și altor fapte decât cele definite în mod formal de legea națională ca fiind infracțiuni, dar care pot fi considerate „acuzatii în materie penală”, în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin prisma criteriilor dezvoltate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special cel al gravității sancțiunii, cum este în cauza principală cazul evaluării conflictelor de interese, care poate conduce la aplicarea sancțiunii complementare constând în interdicția de a ocupa funcții publice alese pentru o perioadă de 3 ani?

5. Dacă răspunsul la întrebarea nr. 4 este afirmativ, principiul proporționalității infracțiunilor și pedepselor, conținut de articolul 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se opune unei prevederi din legislația națională de implementare prin care se aplică, în cazul constatării unui conflict de interese a unei persoane ce ocupă o funcție de demnitate publică aleasă, în mod automat, în baza legii (ope legis), sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa funcții publice alese exclusiv pentru o perioadă prestabilită de 3 ani, fără a da posibilitatea stabilirii unei sancțiuni proporționale cu abaterea săvârșită?

6. Dreptul la muncă, garantat de articolul 15, alineatul 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, dreptul de a fi ales, garantat de articolele 39 și 40 din

Cartă, precum și dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, garantat de articolul 47 din Cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun unei prevederi din legislația națională de implementare prin care se aplică, în cazul constatării unui conflict de interese a unei persoane ce ocupă o funcție publică aleasă, în mod automat, în baza legii (ope legis), sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa funcții publice alese exclusiv pentru o perioadă prestabilită de 3 ani, fără a da posibilitatea stabilirii unei sancțiuni proporționale cu abaterea săvârșită?

În motivarea cererii, reclamantul învederează că, potrivit articolului 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană și articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la interpretarea dreptului Uniunii și cu privire la validitatea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.

Cu privire la caducitatea Deciziei 2006/928/CE și a legislației naționale de implementare, Legea 176/2010, în temeiul căreia a fost emis Raportul contestat, reclamantul arată că Legea 176/2010 este legislație de implementare pentru Decizia MCV și se pune problema în ce măsură Decizia MCV se mai încadrează în limitele competențelor Uniunii, după reșezarea acestora prin Tratatul de la Lisabona, intrat în vigoare la 01.12.2009.

Dacă Decizia MCV este caducă după 01.12.2009, atunci legislația națională de implementare a Deciziei, în speță Legea 176/2010, este la rândul ei caducă, fiind lipsită de efecte juridice și, pe cale de consecință, și procedura de evaluare a conflictului de interese, desfășurată în baza acestei legi, este lovită de nulitate.

Concluzia ce poate fi trasă în urma acestei analize este că Decizia MCV nu se poate încadra, nu se mai regăsește în competențele Uniunii post-Lisabona, fiind, în consecință, caducă, lipsită de efecte juridice, începând cu 1 decembrie 2009, data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Dat fiind faptul că o instanță națională nu poate constata invaliditatea unui act juridic al UE, ci trebuie, în cazul în care consideră că actul este invalid, să sesizeze CJUE cu o trimitere preliminară în validitate, aceasta fiind singura competentă să pronunțe invaliditatea unui act juridic al UE (așa cum a decis Curtea în Cauza Foto-Frost 314/85), apreciază că este necesară sesizarea CJUE, pentru a confirma invaliditatea Deciziei.

Cu privire la efectele Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-201/14 Bara și alții asupra evaluărilor efectuate de ANI, arată că prin Hotărârea pronunțată la 1 octombrie 2015, răspunsul Curții la întrebarea adresată a fost acela că articolele 10, 11 și 13 din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că se opun unor măsuri naționale precum cele în discuție în litigiul principal, care permit unei autorități a administrației publice a unui stat membru să transmită date personale unei alte autorități a administrației publice și prelucrarea lor ulterioară, fără ca persoanele vizate să fi fost informate despre această transmitere sau despre această prelucrare.

Problema transmiterii datelor cu caracter personal fără informarea persoanei vizate se pune și în cazul evaluărilor privind conflictele de interese efectuate de ANI.

Scopul ANI este asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale, prin exercitarea de responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice (art. 8 din Legea 176/2010).

În temeiul art. 15 din Legea 176/2010, pe parcursul desfășurării evaluării averii, inspectorul de integritate poate solicita tuturor instituțiilor și autorităților publice, altor persoane juridice de drept public sau privat, precum și persoanelor fizice, documentele și informațiile necesare desfășurării activității de evaluare, cu obligația păstrării

confidențialității. Astfel, la solicitarea motivată a inspectorului de integritate, persoanele fizice și juridice, conducătorii autorităților, ai instituțiilor sau ai societăților publice ori private, precum și cei ai regiilor autonome sunt obligați să comunice acestuia, în termen de cel mult 30 de zile, datele, informațiile, înscrisurile și documentele solicitate potrivit prevederilor alin. (1), indiferent de suportul acestora, precum și date, informații sau documente pe care le dețin, care ar putea conduce la soluționarea lucrării.

Aceste prevederi se aplică în mod corespunzător și în cazul evaluării conflictului de interese sau incompatibilității (art. 20. alin. 5 din Legea 176/2010).

În opinia reclamantului, argumentul reținut de instanța europeană în Cauza Bara cu privire la art. 315 din Legea 95/2006, este valabil, în privința art. 15 din Legea 176/2010, în sensul că acesta din urmă nu face decât să se refere, în principiu, la transmiterea acestor date personale deținute de autorități, de instituții publice și de alte instituții, în timp ce definiția informațiilor transmisibile, precum și modalitățile de efectuare a transmiterii acestor informații au fost elaborate nu prin intermediul unei măsuri legislative, ci prin intermediul unor protocoale administrative, care nu fac obiectul unei publicări oficiale.

Transmiterea acestor informații către ANI se face tot în temeiul unor protocoale de colaborare, dintre care unele se găsesc pe site-ul de internet al ANI.

Aceste tip de protocol, așa cum s-a reținut în Concluziile Avocatului General din Cauza Bara, „nu poate fi asimilat unei măsuri legislative cu aplicabilitate generală, publicată în mod corespunzător și opozabilă persoanelor vizate de transmiterea datelor în litigiu” (punctul 85).

Solicită să se observe că, în prezenta cauză, pârâta ANI a solicitat și a primit date cu caracter personal ce-l vizează pe reclamant de la Primăria orașului M.N. județul C.S și de la Judecătoria M. N..

Cu privire la conformitatea sancțiunii complementare a interdicției exercitării de funcții alese pentru o perioadă de 3 ani, prevăzută de art. 25, alin. 2 din Legea 176/2010, cu drepturi și principii garantate de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, arată că art. 25, alin. (2) din Legea 176/2010 are drept consecință, în privința Reclamantului, faptul că este expus unor sancțiuni grave și anume încetarea funcției publice și interdicția de a mai ocupa orice funcție publică aleasă, timp de 3 ani, în cazul în care contestația sa împotriva Raportului de evaluare ANI este respinsă.

Potrivit art. 51 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, dispozițiile Cartei se adresează și statelor membre în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Dat fiind că, prin adoptarea Legii 176/2010, România a pus în aplicare Decizia MCV, garanțiile conținute de Cartă se aplică și în privința Legii 176/2010.

În acest context, se pune problema dacă sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa orice funcții alese timp de 3 ani (așa cum această prevedere legală a fost interpretată prin Decizia Curții Constituționale nr. 418/2014), aplicându-se automat în temeiul legii și neputând fi aplicată proporțional cu abaterea reținută, respectă o serie de drepturi și principii garantate de Cartă.

Potrivit principiului proporționalității infracțiunilor și pedepselor, conținut de articolul 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, pedepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiune.

Evaluarea administrativă în materia conflictelor de interese din legislația națională corespunde conceptului de „acuzajă în materie penală”, în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin prisma criteriilor dezvoltate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în special cel al gravității sancțiunii. Reclamantul invocă dispozițiile art. 52, alin. (3) din Cartă, potrivit cărora, în măsura în care Carta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenție, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele

prevăzute de Convenție. Totodată, această prevedere nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.

În același timp, reclamantul susține că problema conformității cu Carta se pune și în privința art. 15. alin. (1), care garantează dreptul de a-și alege ocupația, precum și în privința dreptului de a fi ales, drept garantat de art. 39-40.

Art. 25, alin. (2) din Legea 176/2010 instituie o interdicție de a mai ocupa funcții alese, pe o perioadă de 3 ani de la data încetării funcției sau a rămânerii definitive a raportului de evaluare al ANI. Această interdicție afectează, după cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 418/2014, toate funcțiile alese, deci și cea de membru al Parlamentului European sau cea de ales local, ambele garantate de Cartă (art. 39-40). De aceea, se pune problema conformității acestei sancțiuni cu drepturile garantate de Cartă.

În același timp, imposibilitatea de a contesta sancțiunea disciplinară complementară a interdicției de a ocupa funcții publice timp de 3 ani, care intervine automat, în temeiul legii, pune în discuție compatibilitatea acestei prevederi cu dreptul la o cale de atac eficientă, garantat de Cartă (art. 47).

În opinia reclamantului, utilitatea acestor întrebări adresate CJUE este neîndoieabilă. Pe de o parte, dat fiind că sancțiunea complementară sus-menționată se aplică automat, ope legis, fără a fi individualizată în cadrul unei proceduri disciplinare sau judiciare (cum de exemplu prevedea reglementarea anterioară în materie - art. 49, alin. 2 din Legea 144/2007), nu mai există o altă procedură în cadrul căreia problema de drept a conformității cu Carta să fie invocată, iar pe de altă parte, sancțiunea care intervine este una gravă, care restricționează grav dreptul fundamental de a fi ales și care impune controlul conformității acestei prevederi cu Carta.

Pârâta ANI a formulat punct de vedere cu privire la cererea reclamantului de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, arătând în principal că cererea privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene nu îndeplinește condițiile de admisibilitate, prevăzute de art.267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, iar în subsidiar aceasta este neîntemeiată.

Astfel, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene se poate face numai în situația în care, în cursul unui litigiu aflat pe rol, se pune problema interpretării sau validității unei norme comunitare.

Întrebările ce se pot adresa de instanța națională vizează exclusiv probleme de interpretare, validitate sau aplicare a dreptului comunitar, iar nu aspecte legate de dreptul național sau elemente particulare ale speței deduse judecării.

În conformitate cu dispozițiile art.267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (fost art.234 Tratatul Comunităților Europene), Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

- a). interpretarea tratatelor;
- b). validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.

Ca atare, procedura hotărârii preliminare prevăzută de dispozițiile art.267 din Tratatul privind Uniunea Europeană (fost art.234 din TCE) dă posibilitatea instanțelor statelor membre de a adresa întrebări Curții de Justiție, cu ocazia unui litigiu aflat pe rolul acestora, întrebările vizând interpretarea sau validitatea normei comunitare, fiind adresate înainte de a se pronunța hotărârea în litigiul pendinte, singurul competent a decide dacă întrebările sunt relevante pentru soluționarea litigiului, precum și asupra conținutului acestora, fiind judecătorul național.

Din aprecierea textelor de drept european aplicabile, CJUE are obligația numai a interpretării dreptului comunitar, nu și a aplicării acestuia în cazuri individuale concrete.

Prin urmare, cererea formulată de o parte, prin care se tinde, în realitate, să se obțină din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene o „decizie de îndrumare” în soluționarea în concret a cauzei de către instanța națională, este inadmisibilă, în această situație nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.

Procedura chestiunii prejudiciale se referă la compatibilitatea dintre anumite norme naționale și dreptul european, iar răspunsul la această chestiune depinde de modul în care trebuie interpretat dreptul european relevant.

În conformitate cu art.267 TFUE, nu este atribuția Curții europene să decidă asupra legalității măsurilor adoptate conform dreptului național, și nici asupra interpretării acestuia.

Cu privire la întrebările nr. 1 și nr. 2, pârâta apreciază ca fiind netemeinică cererea de efectuare a unei trimiteri preliminare întrucât Decizia 2006/928/CE invocată stabilește obiectivele care trebuie atinse în cadrul unei politici de implementare și armonizare a dispozițiilor naționale privitoare la lupta împotriva corupției, precum și modul și ritmul de realizare a acestora.

Reclamantul urmărește ca, printr-un răspuns afirmativ al C.J.U.E. la prima întrebare, să obțină un răspuns afirmativ și la cea de-a doua întrebare, în sensul dacă legislația internă de implementare a acestei decizii, respectiv Legea nr. 176/2010, este caducă sau lipsită de efecte juridice.

Or, nu este în competența C.J.U.E. a se pronunța asupra validității unor prevederi legale interne, ci doar asupra validității actelor adoptate de către instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, astfel cum prevede explicit art. 267 alin. 1 lit. b) din Tratatul de funcționare a Uniunii Europene.

Legea nr. 176/2010 nu reprezintă o legislație națională de implementare a deciziei Comisiei, ci reprezintă un act normativ național cu caracter special, prin care s-au trasat obiectivele în baza cărora va funcționa ANI și modul în care vor fi prevenite incidentele de corupție, ca parte a luptei împotriva corupției, demarată la nivelul statutului român.

Legea nr. 176/2010 este un act normativ de sine stătător, cu forță juridică superioară, căruia îi este recunoscută prevalența aplicabilității și producerii de efecte juridice, prin caracterul său special.

Conform prevederilor din art. 65 Legea nr. 24/2000 privind tehnica legislativă, „abrogarea poate fi dispusă, de regulă, printr-o dispoziție distinctă în finalul unui act normativ care reglementează o anumită problemă, dacă aceasta afectează dispoziții normative anterioare, conexe cu ultima reglementare”, iar „în vederea abrogării, dispozițiile normative vizate trebuie determinate expres, începând cu legile și apoi cu celelalte acte normative, prin menționarea tuturor datelor de identificare a acestora.”

Prin raportare la aceste dispoziții, instituția caducității sau cea a lipirii de efecte juridice a unui act normativ, astfel cum o invocă recurentul, nu are reglementare legală internă.

Cu privire la întrebarea nr. 3, pârâta ANI arată că, potrivit prevederilor din Directiva nr. 95/46 a Parlamentului European și a Consiliului privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, Articolul 7, „Statele membre prevăd ca datele cu caracter personal să fie prelucrate numai dacă:

(a) persoana vizată și-a dat consimțământul neechivoc sau

(b) prelucrarea este necesară pentru executarea unui contract la care subiectul datelor este parte sau în vederea luării unor măsuri, la cererea acesteia, înainte de încheierea contractului sau

(c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului sau

(d) prelucrarea este necesară în scopul protejării interesului vital al persoanei vizate sau

(e) prelucrarea este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul sau terțul cărui îi sunt comunicate datele sau

(f) prelucrarea este necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de către unul sau mai mulți terți, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protecție în temeiul articolului 1 alineatul (1).

Conform prevederilor din Legea nr. 176/2010 cu modificările și completările ulterioare, art. 13:

(1) După repartizarea aleatorie a lucrării, inspectorul de integritate procedează la activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale existente, în sensul prezentei legi, după cum urmează:

a) până la informarea persoanei care face obiectul evaluării și invitarea acesteia pentru a prezenta un punct de vedere, desfășoară proceduri administrative, prin raportare exclusivă la informații publice;

b) după informarea persoanei care face obiectul evaluării și invitarea acesteia pentru a prezenta un punct de vedere, solicită persoanelor fizice sau juridice și date ori informații care nu sunt publice.

(2) Actele întocmite de inspectorul de integritate pe baza datelor sau informațiilor care nu sunt publice, solicitate persoanelor fizice sau juridice, după începerea activității de evaluare, fără ca persoana să fie invitată și informată potrivit dispozițiilor art. 14, sunt lovite de nulitate absolută.

Art. 15 (1) Pe parcursul desfășurării evaluării, inspectorul de integritate poate solicita tuturor instituțiilor și autorităților publice, altor persoane juridice de drept public sau privat, precum și persoanelor fizice, documentele și informațiile necesare desfășurării activității de evaluare, cu obligația păstrării confidențialității.

Art. 20 (1) Dacă, în urma evaluării declarației de interese, precum și a altor date și informații, inspectorul de integritate identifică elemente în sensul existenței unui conflict de interese sau a unei incompatibilități, informează despre aceasta persoana în cauză și are obligația de a o invita pentru a prezenta un punct de vedere.

(2) Persoana informată potrivit prevederilor alin. (1) este invitată să prezinte inspectorului de integritate date sau informații pe care le consideră necesare, personal ori prin transmiterea unui punct de vedere scris.

În cauză, procedura stabilită de Legea nr. 176/2010 cu modificările și completările ulterioare a fost îndeplinită, reclamantul fiind informat de către inspectorul de integritate, prin intermediul unor scrisori recomandate cu privire la declanșarea activității de evaluare.

Reclamantul a formulat, în urma informărilor, un punct de vedere în timpul procedurii de evaluare, având la dispoziție datele și informațiile obținute de către inspectorul de integritate de la instituțiile și autoritățile publice solicitate, dovadă fiind apărările concrete formulate în cuprinsul acestui punct de vedere.

Raportându-se la normele europene invocate de reclamant, pârâta consideră că nu este oportună formularea unor întrebări preliminare către Curte, întrucât este respectat dreptul european, având în vedere, în primul rând, integralitatea articolului 7 din Directiva 95/746, mai ales lit. c.), scopul urmărit de către ANI prin prelucrarea acestor date fiind unul legal.

Începând cu informarea care se face către persoana evaluată, respectiv cea în care este adusă la cunoștință de către inspectorul de integritate declanșarea procedurii de evaluare într-o anumită lucrare, persoanei evaluate îi sunt comunicate și furnizate toate datele necesare, așa

cum sunt ele prevăzute atât de legislația națională, cât și de cea europeană (toate cele prevăzute de art. 11 din Directiva 95/46), fapt care s-a petrecut și în cazul reclamantului.

Procedura reglementată de Legea nr. 176/2010 a fost îndeplinită, iar față de conținutul normativ al Directivei nr. 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului. Pârâta subliniază, în primul rând, faptul că Legea nr. 176/2010 conține prevederi exprese în acest sens - informările persoanei evaluate cu privire la instrumentarea datelor cu caracter personal fiind obligatorii pentru legalitatea raportului de evaluare - fiind în acord cu legislația europeană, iar, în al doilea rând, subliniază faptul că aplicabilitatea directă a normei unionale nu suportă incidență, în plan vertical, atât timp cât în legislația națională există normă expresă care să reglementeze respective situație.

Pe de altă parte, consideră ca fiind nepotrivit raționamentul aplicării deciziei CJUE din cauza Bara prin procedeul *mutatis mutandis*, analogia negăsindu-și aplicabilitate, având în vedere și faptul că nu se poate asimila un act administrativ emis de o autoritate publică centrală (cum s-a întâmplat în cauza Bara) unui act normativ cu caracter special, emis de puterea legislativă.

Transmiterea de date și de informații de la instituțiile sau autoritățile statului sau de la alte persoane de drept privat, către inspectorii de integritate, are bază legală în conținutul art. 15 din Legea nr. 176/2010, ceea ce este reglementat prin protocoale fiind doar procedurile pe care această transmitere o implică.

Situația este semnificativ diferită față de cea expusă Curții Europene de către doamna Smaranda Bara și alții, care supuneau atenției o serie de norme cuprinse doar în unele protocoale încheiate între două autorități publice central.

Cu privire la întrebările nr. 4 și 5, pârâta arată că interdicția prevăzută de art. 25 alin. 2 din Legea nr. 176/2010 este o consecință a unui incident de integritate, intervenind după rămânerea definitivă a raportului de evaluare. Cu alte cuvinte, chestiunea nerespectării principiului proporționalității infracțiunilor și pedepselor, prevăzut de art. 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, astfel cum a fost invocat de reclamant, nu ar putea conduce în niciun caz la anularea raportului de evaluare, fiind o consecință a acestuia, sub condiția rămânerei sale definitive în forma încheiată de către inspectorul de integritate.

În al doilea rând, conform prevederilor din Carta Drepturilor Fundamentale, pedepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiune.

Pârâta subliniază analogia pe care apărătorul reclamantului o adoptă, a normelor din materia incidentelor de integritate dreptului penal și consideră că rămânerea în sfera asimilării cu dreptul penal nu este una judicioasă, atât timp cât fiecare sferă are un domeniu de reglementare special și, deci, distinct.

Interdicția impusă prin art. 25 alin. 2 din Legea nr. 176/2010 nu reprezintă o sancțiunea egală cu cea principală, a destituirii din funcția publică deținută, mai ales în situațiile în care destituirea din funcția publică ca urmare a unui incident de integritate este prevăzută în reglementările aferente statutului.

Pârâta învederează, sub acest aspect, și reținerile Curții Constituționale: Decizia CCR nr. 449/2015:

În ceea ce privește critica referitoare la faptul că interdicția complementară prevăzută la art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 de a nu mai exercita o funcție publică timp de 3 ani ar încălca principiul proporționalității prin comparație cu pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales sau de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat prevăzută de art. 66 alin. (1) și (2) din Codul penal, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor susțineri similare, reținând, prin Decizia nr. 391 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 11 august 2014, paragrafele 15 și 16, că, în contextul normativ de stabilire a unor interdicții în ceea ce privește funcțiile și

demnitățile publice, prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 instituie reguli specifice referitoare la ocuparea funcțiilor eligibile.

Astfel, Curtea a constatat că interdicția de a mai ocupa aceeași funcție eligibilă pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului, instituită prin textul de lege criticat, reprezintă o sancțiune cu natură juridică distinctă de pedeapsa complementară prevăzută în materie penală, constând în interdicția temporară a exercitării unor drepturi, în speță drepturi electorale.

Curtea a statuat că Legea nr. 176/2010 vizează asigurarea integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirea corupției instituționale, domeniu ce nu poate fi supus prin analogie regimului juridic specific dreptului penal și sancțiunilor penale.

Cu privire la întrebarea nr. 6, pârâta arată că, potrivit prevederilor din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, Articolul 15 Libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă: (1) Orice persoană are dreptul la muncă și dreptul de a exercita o ocupație aleasă sau acceptată în mod liber.

De asemenea, Articolul 52 Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor:

(1) Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

Restrângerea drepturilor fundamentale este inerentă în condițiile respectării normelor legale în vigoare, adoptate și aplicate în condiții constituționale, dar și europene.

Norma legală cu caracter sancționatoriu - cum este și cea cuprinsă în art. 25 din Legea nr. 176/2010 - nu este contrară normelor europene și nici a celor care instituie drepturile fundamentale recunoscute cetățenilor, dacă presupune fireasca limitare a drepturilor cetățeanului, în condițiile aplicării unei sancțiuni legale.

Într-un stat de drept, obligația de respectare a legii este esențială. Manifestarea drepturilor fundamentale se va produce întotdeauna cu respectarea normei juridice, iar încadrarea conduitei în sistemul de drept, nu poate fi asimilată unei încălcări a unor drepturi fundamentale.

Pârâta consideră astfel că nu poate reprezenta încălcare a normei europene, cu caracter general de principiu, faptul că aplicabilitatea unei alte norme legislative are în vedere instituirea unei obligații negative pentru un subiect circumstanțiat, cum este o persoană ce deține o funcție de autoritate publică, interdicție ce este generată tocmai de calitatea persoanei - deținător al unei funcții de autoritate publică/de conducere al unei instituții publice - în contextul respectării imperative a statului de drept și al principiilor integrității, transparenței și supremației interesului public ce caracterizează definitiv un astfel de stat. De asemenea, tot Carta Drepturilor Fundamentale, invocată de către reclamant ca fiind încălcată în cauza dedusă judecării, conține mențiunea expresă a faptului că orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă, trebuie să fie prevăzută de lege, aspect respectat atât la nivelul legislației unitare europene, cât și la nivel național.

Scopul instituirii normelor speciale din Legea nr. 161/2003, precum și activitatea ANI, este asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și prevenirea corupției instituționale, prin exercitarea de responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute de lege pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice.

Pârâta apreciază că, având în vedere cele expuse, întrebarea preliminară propusă de către reclamant rămâne fără obiect, răspunsurile fiind inserate deja în legislație, fără a crea

nișion dezechilibru între cele două sisteme de drept, acestea fiind pe deplin armonizate, în cauză nefiind vorba despre nicio încălcare legislativă.

În acest sens, în cauza Cilfit, Curtea de Justiție a stabilit că, dacă o parte susține că litigiul impune folosirea procedurii întrebării preliminare pentru interpretarea uniformă a dreptului comunitar nu este suficient pentru ca instanța să fie obligată să considere că se află într-o situație prevăzută de art. 234, iar instanțele ale căror decizii nu pot fi atacate în dreptul intern se bucură de aceeași putere de evaluare cu toate instanțele, ele nu pot fi obligate să folosească procedura hotărârii preliminare dacă aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune într-un mod atât de evident încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile cu privire la modul de soluționare a întrebării puse.

Tot jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene a stabilit că instanțele naționale sunt cele în măsură să aprecieze, în funcție de particularitățile fiecărei cauze, atât asupra necesității unei întrebări preliminare în vederea soluționării fondului litigiului, cât și asupra pertinentei întrebărilor adresate Curții.

Astfel, chiar în Cauza Da Costa, Curtea de Justiție a subliniat că „o instanță națională ale cărei decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când i se adresează o întrebare de drept comunitar, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că întrebarea adresată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidentă încât nu mai lasă loc nici unei îndoieli rezonabile”.

Având în vedere toate cele prezentate, solicită respingerea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, ca fiind una inadmisibilă, pe cale de excepție, și neîntemeiată, pe fondul său, întrucât excede competenței acestui for, reclamantul urmărind dezlegarea fondului cauzei.

În drept: Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, Constituția României, Legea nr. 161/2003, Legea nr. 176/2010, Codul de procedură civilă.

III. Dispoziții naționale aplicabile în speță. Jurisprudență națională relevantă.

Art. 15 din Legea nr. 176/2020 (aplicabil și conflictelor de interese, în baza art. 20 alin. 5 din Legea nr. 176/2020):

(1) Pe parcursul desfășurării evaluării, inspectorul de integritate poate solicita tuturor instituțiilor și autorităților publice, altor persoane juridice de drept public sau privat, precum și persoanelor fizice, documentele și informațiile necesare desfășurării activității de evaluare, ca obligația păstrării confidențialității.

(2) La solicitarea motivată a inspectorului de integritate, persoanele fizice și juridice, conducătorii autorităților, ai instituțiilor sau ai societăților publice ori private, precum și cei ai regiilor autonome sunt obligați să comunice acestuia, în termen de cel mult 30 de zile, datele, informațiile, înscrisurile și documentele solicitate potrivit prevederilor alin. (1), indiferent de raportul acestora, precum și date, informații sau documente pe care le dețin, care ar putea conduce la soluționarea lucrării.

ART. 25 alin. 1 și 2 din Legea nr. 176/2020:

(1) Fapta persoanei cu privire la care s-a constatat că a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese ori starea de incompatibilitate constituie abateră disciplinară și se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective, în măsura în care prevederile prezentei legi nu derogă de la aceasta și dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

(2) Persoana eliberată sau destituită din funcție potrivit prevederilor alin. (1) sau față de care s-a constatat existența conflictului de interese ori starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul

prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Dacă persoana a ocupat o funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție*) pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. În cazul în care persoana nu mai ocupă o funcție sau o demnitate publică la data constatării stării de incompatibilitate ori a conflictului de interese, interdicția de 3 ani operează potrivit legii, de la data rămânerii definitive a raportului de evaluare, respectiv a rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești de confirmare a existenței unui conflict de interese sau a unei stări de incompatibilitate.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 418/2014, a constatat că prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale în măsura în care sintagma "aceeași funcție" se referă la toate funcțiile eligibile prevăzute de art. 1.

Astfel, la paragraful 41 din decizia menționată, se arată:

„41. Pe cale de consecință, pentru a integra prevederile art. 25 alin. (2) teza a doua în litera și spiritul Legii nr. 176/2010, astfel încât acestea să corespundă voinței reale avute de legiuitor la momentul adoptării lor, conținutul acestora trebuie interpretat în sensul că odată constatată definitiv existența unei stări de incompatibilitate sau conflict de interese, persoana în sarcina căreia această stare a fost stabilită decede din dreptul de a mai ocupa orice altă funcție eligibilă, prevăzută de art. 1 din lege, pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului. Curtea menționează că, în litera și spiritul legii, poate subzista doar interpretarea potrivit căreia o persoană care a ocupat, spre exemplu, funcția de consilier local sau județean și cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau încălcarea regimului privind conflictul de interese nu mai poate ocupa, pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului, nicio altă funcție eligibilă (spre exemplu, senator, deputat, primar, consilier local etc.).”

IV. Dispoziții ale dreptului Uniunii Europene relevante în cauză:

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene:

Articolul 52 alin. 3 Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor:

(3) În măsura în care prezenta carte conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.

Articolul 49 alin. 3 Principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor:

(3) Pedepsele nu trebuie să fie disproporționate față de infracțiune.

Articolul 47 Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil:

Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești: în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Articolul 15 alin. 1 Libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă:

(1) Orice persoană are dreptul la muncă și dreptul de a exercita o ocupație aleasă sau acceptată în mod liber. (2) Orice cetățean al Uniunii are libertatea de a-și căuta un loc de muncă, de a lucra, de a se sta

V. Analizând cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Curtea de Apel Timișoara observă că aceasta vizează un act proclamat de Parlamentul European, Consiliul și Comisia Europeană, respectiv Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în preambulul căreia, la paragraful 5, teza finală, se menționează că aceasta „*va fi interpretată de către instanțele judecătorești ale Uniunii...*”

De asemenea, Curtea observă că Legea nr. 176/2010 constituie implementarea *Deciziei nr. 2006/928/CE, de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției*. Prin această decizie, au fost stabilite obiectivele pe care România trebuie să le atingă, inclusiv obiectivul 2 din ANEXĂ - *Înființarea, conform celor prevăzute, a unei agenții pentru integritate cu responsabilități în domeniul verificării patrimoniului, al incompatibilităților și al conflictelor de interese potențiale, precum și cu capacitatea de a adopta decizii obligatorii care să poată duce la aplicarea unor sancțiuni disuasive*.

Cauza de față intră sub incidența Legii nr. 176/2010, care implementează Decizia nr. 2006/928/CE, obiectul acțiunii constând în anularea raportului întocmit de agenția înființată potrivit obiectivului 2 din ANEXA Deciziei nr. 2006/928/CE.

Prin urmare, cauza de față vizează, în opinia instanței de trimitere, însăși aplicarea dreptului Uniunii, de vreme ce Legea nr. 176/2010 reprezintă un act de implementare a Deciziei nr. 2006/928/CE și, din această perspectivă, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene este apreciată a fi admisibilă.

Cât privește însă relevanța întrebărilor formulate, Curtea apreciază că întrebările 1 și 2 nu sunt pertinente, întrucât acestea vizează la modul general reglementarea națională în privința regimului incompatibilităților și conflictelor de interese, fără a fi evidențiate normele comunitare încălcate la edictarea normelor naționale, invocându-se doar o pretinsă caducitate a reglementării naționale.

Or, așa cum de altfel a evidențiat și pârâta ANI, procedura chestiunii prejudiciale se referă la compatibilitatea dintre anumite norme naționale și dreptul european, potrivit art.267 TFUE Curtea de Justiție a Uniunii Europene fiind competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatelor și la validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii. Prin urmare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu poate fi sesizată cu întrebări care să vizeze însăși validitatea dreptului național or aplicarea în timp a acestuia, chiar dacă Legea nr. 176/2010 constituie implementarea Deciziei 2006/928/CE, prin care au fost stabilite obiectivele pe care România trebuie să le atingă.

De asemenea, în privința întrebării nr. 3, Curtea constată inoportunitatea unei trimeri preliminare, pe de o parte întrucât Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat deja cu privire la protecția datelor cu caracter personal (în Cauza C-201/14 Bara și alții), iar pe de altă parte întrucât susținerile reclamantului constituie apărări de fond, urmând a fi analizate cu prilejul pronunțării sentinței.

În ce privește celelalte trei întrebări, Curtea apreciază oportună sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Astfel, Curtea reamintește că reclamantul din cauza de față deține funcția de primar iar pârâta ANI a constatat, prin raportul ce face obiectul cauzei de față, existența unui conflict de interese, constând în aceea că, în calitatea sa de primar, reclamantul a încheiat contractul de comodat nr. XXX/14.12.2016 cu Asociația T.MN, în cadrul căreia soția sa deține calitatea de membru fondator și face parte din componența Consiliului Director, având funcția de Vicepreședinte al Asociației. Prin contractul menționat a fost acordat asociației menționate dreptul de folosință gratuită a unor spații aparținând unității administrativ teritoriale, pe o perioadă de 5 ani, cu scopul declarat al *desfășurării unor activități culturale, în scopul păstrării obiceiurilor de către elevii orașului MN*.

Reclamantul susține, pe lângă criticile de ordin procedural, că încheierea contractului de comodat nu a produs nici un folos material pentru soția sa.

La rândul său, cu privire la interesul patrimonial al reclamantului, ANI susține că Asociația, în cadrul căreia soția reclamantului deține calitatea de membru fondator și de

vicepreședinte, nu mai are o cheltuială (folosința spațiului fiind gratuită), cheltuială care ar presupune o scădere patrimonială a fondurilor asociației. În opinia evaluatorului, lipsa acestei cheltuieli reprezintă un beneficiu și pentru membrii cotizanți ai asociației, întrucât un contract care nu generează un cost pentru asociație nu generează un cost nici pentru membrii constituenți.

Potrivit legii naționale, în situația constatării conflictului de interese în cazul funcțiilor eligibile, mandatul persoanei aflate în conflict încetează de drept (în cazul primarilor încetarea de drept a mandatului este constatată de Prefect) și intervine și sancțiunea prevăzută de art. 25 alin. 2 teza a doua din Legea nr. 176/2020, constând în interdicția de a mai ocupa o funcție sau o demnitate publică pe o perioadă determinată, de 3 ani, care operează de drept, fără o analiză a oportunității aplicării interdicției și fără o aplicare diferențiată, în funcție de gravitatea abaterii.

De asemenea, în cazul funcțiilor eligibile, atât încetarea mandatului, cât și aplicarea sancțiunii complementare a interdicției de a mai ocupa o funcție sau o demnitate publică pe o perioadă de 3 ani, nu pot fi atacate în instanță, judecătorul care analizează raportul emis de ANI având posibilitatea de a verifica doar fapta imputată, respectiv dacă aceasta constituie sau nu conflict de interese.

Potrivit dispozițiilor art. 25 alin. 1 din Legea nr. 176/2020, *Fapta persoanei cu privire la care s-a constatat că a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii cu încălcarea obligațiilor legale privind conflictul de interese ori starea de incompatibilitate constituie abatere disciplinară.... dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.*

În cauza de față nu a fost constatată săvârșirea unei infracțiuni, însă la data încheierii contractului de comodat, 14.12.2016, Codul penal (Legea nr. 286/2009) reglementa și infracțiunea de conflict de interese care, potrivit art. 301 alin. 1, era definită ca *fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a obținut, direct sau indirect, un folos patrimonial, pentru sine, pentru soțul său, pentru o rudă ori pentru un afin până la gradul II inclusiv, fiind pedepsită cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică. Această din urmă pedeapsă complementară, la data săvârșirii faptei imputate în cauza de față, era reglementată de dispozițiile art. 66 Codul penal (Conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi), care la alin. 1 stipula: (1) *Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi: a) dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; b) dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat;**

Se poate observa că atât legislația vizând conflictul de interese administrativ cât și legislația penală vizând infracțiunea de conflict de interese reglementează sancțiunea/pedeapsa interdicției de a mai ocupa o funcție sau o demnitate publică, astfel încât se pune întrebarea dacă dispozițiile art. 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, din perspectiva proporționalității pedepselor, este aplicabil și altor proceduri decât cele penale (ca de exemplu răspundere administrativă/disciplinară a funcționarului public care, în dreptul român, intră sub incidența dreptului public), dar care ar putea atrage și răspunderea penală.

De asemenea, în situația în care art. 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene este interpretat în sensul că se aplică și altor proceduri de atragere a răspunderii decât cele penale, se pune întrebarea dacă principiul proporționalității pedepselor, conținut de articolul 49 paragraful 3 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, se interpretează în sensul că se opune sau nu unei prevederi din legislația națională de implementare (Legea nr. 176/2010 constituind implementarea Deciziei 2006/928/CE), prin

care se aplică, în cazul constatării unui conflict de interese a unei persoane ce ocupă o funcție de demnitate publică aleasă, în mod automat, în baza legii, sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa funcții publice alese pe o perioadă prestabilită de 3 ani.

De asemenea, în condițiile în care persoana evaluată poate contesta în fața instanței naționale doar existența faptei imputate, nu și sancțiunea, este necesar a cunoaște dacă interpretarea art. 15 și 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene se opune sau nu unei prevederi din legislația națională prin care se aplică în mod automat, în baza legii, sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa funcții publice alese pentru o perioadă prestabilită de 3 ani, fără ca instanța să poată analiza necesitatea aplicării ori întinderea sancțiunii, prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

Curtea nu consideră necesară adresarea unei întrebări în ce privește modul de interpretare a dispozițiilor art. 39 și art. 40 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, deși interdicția de a ocupa o funcție vizează și alegerile în Parlamentul European și alegerile locale, întrucât art. 39 și 40 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene reglementează dreptul oricărui cetățean al Uniunii, care are reședința într-un stat membru, de a fi ales în aceleași condiții ca și resortisanții statului respectiv. Or, în cauza de față nu se pune problema unui tratament diferențiat între cetățenii rezidenți și cetățenii resortisanți.

Având în vedere cele mai sus redate,

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:

În temeiul art.267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE), raportat la art.19 alin.3 lit.b din Tratatul privind Uniunea Europeană, dispune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene spre a se pronunța, cu titlu preliminar, cu privire la următoarele întrebări:

1.Principiul proporționalității pedepselor, conținut de articolul 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se aplică și altor fapte decât cele definite în mod formal de legea națională ca fiind infracțiuni, dar care pot fi considerate „acuzatii în materie penală”, în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin prisma criteriilor dezvoltate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special cel al gravității sancțiunii, cum este în cauza principală cazul evaluării conflictelor de interese, care poate conduce la aplicarea sancțiunii complementare constând în interdicția de a ocupa funcții publice alese pentru o perioadă de 3 ani?

2.Dacă răspunsul la întrebarea nr. 1 este afirmativ, principiul proporționalității pedepselor, conținut de articolul 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se opune unei prevederi din legislația națională de implementare prin care se aplică, în cazul constatării unui conflict de interese a unei persoane ce ocupă o funcție de demnitate publică aleasă, în mod automat, în baza legii (ope legis), sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa funcții publice alese exclusiv pentru o perioadă prestabilită de 3 ani, fără a da posibilitatea stabilirii unei sancțiuni proporționale cu abaterea săvârșită?

3.Dreptul la muncă, garantat de articolul 15, alineatul 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, precum și dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, garantat de articolul 47 din Cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun unei prevederi din legislația națională de implementare prin care se aplică, în cazul constatării unui conflict de interese a unei persoane ce ocupă o funcție publică aleasă, în mod automat, în baza legii (ope legis), sancțiunea complementară a interdicției de a ocupa funcții publice alese

exclusiv pentru o perioadă prestabilită de 3 ani, fără a da posibilitatea stabilirii unei sancțiuni proporționale cu abaterea săvârșită?

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

În temeiul art.412 alin.1 pct.7 Cod procedură civilă, suspendă judecata cauzei privind pe reclamantul TAC și pârâta ANI, până la comunicarea unei soluții de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Cu drept de recurs pe durata suspendării în ce privește măsura de suspendare a judecării. Recursul se va depune la Curtea de Apel Timișoara.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței azi, 12.11.2020.

**PREȘEDINTE,
MARIA CORNELIA DASCĂLU**

**pentru GREFIER,
GEORGETA RAGORIT**
aflată în CM semnează grefier
șef secție Marinela Tcaciuc

Red. M.C.D./Tehnored G.R/05.01.2021